

νουπόλει πρεσβεία ήρωτήθη, ούτε τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πρακτορεῖον. Ὀνομάζεται τοῦτο ἀνάκρισις; Ἦτο βλάξ ὁ Χαδζάκης νὰ δίδῃ λίραις ἐπὶ λιρῶν εἰς τὸν Λαζαρίδην ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ὅτι θὰ τοῦ φέρῃ ἀδάμαντας; Καὶ ποῦ θὰ τοὺς εὑρίσκειν, ἂν δὲν τοὺς εἶχε κλεμμένους; Δοιπὸν ἐμπορεύεται τὴν κλοπὴν ἀδαμάντων; Ἦ τῆς εἶχε τόσον πολλαῖς τῆς λίραις διὰ νὰ τῆς πετᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρον; Καὶ ὅμως γενομένης ἐρεύνης δὲν εὑρέθη οὔτε λεπτὸν τσακισμένον.

Ἐν γένει ἡ διαγωγὴ τῆς ἀνακρίσεως ὑπῆρξε σκανδαλώδης. Ἐπιτείνεται δὲ τὸ σκάνδαλον διὰ τῆς κωμικῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἀπολυθέντες εἶνε ξένοι καὶ μπορεῖ αἱ νὰ ἐφυγαν ἤδη.

ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ

Δύο σκάνδαλα σχεδὸν σύγχρονα συνέβησαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐνόρκων, τὸ ἐν σκάνδαλον ἐν Ναυπλίῳ, τὸ ἄλλο ἐν Κερκύρᾳ, ἀμφότερα κατὰ τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν ἐνόρκων. Ἄλλ' οἱ ἐν Κερκύρᾳ ἐνορκοὶ ἐστάθησαν εὐτυχέστεροι τῶν ἐν Ναυπλίῳ. Διότι ἐκεῖνοι μὲν δέσμιοι ἀπὸ τὸ πραιτώριον χάρις εἰς τὴν πρωτοφανῆ γενναϊότητα καὶ τὸν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ ἱπποτισμὸν τοῦ Εἰσαγγελέως Κυργουσίου, οὗ ἐγκαρδίως σφίγγομεν τὴν χεῖρα, ἤλθον εἰς τὴν φυλακὴν, τῶν δὲ ἐν Κερκύρᾳ ἐκόπη ἡ φωνὴ σ' τὸ λαρύγγι ἅμα ἤρχισεν ὁ προϊστάμενός των νὰ λέγῃ: "Ὁχι, δὲν εἶτε ἐνορκοί... Καὶ τῶν μὲν ἐν Ναυπλίᾳ ἐνόρκων τὸ πάθημα διήγειρε πανταχοῦ ἐνθουσιασμόν, καὶ πρῶτα πρῶτα ἐν Ναυπλίᾳ τῶν δὲ ἐν Κερκύρᾳ—ἐκεῖ τοῦλάχιστον—διήγειρε συμπαθείας ὑπὲρ τῶν ἐνόρκων καὶ ἀγανάκτησιν κατὰ τοῦ προέδρου. Διότι ἐθεωρήθη παραβιάζόμενος ὁ θεσμὸς τῶν ἐνόρκων καὶ οἱ Κερ-

κυραῖοι, οἱ θερμαινόμενοι δι' αὐτὰ, ὡς Εὐρωπαῖοι φιλελεύθεροι, ἐξήφθησαν, ἐθορύβησαν καὶ ἀνευφύμησαν τοὺς ἐνόρκους.

Ἡμεῖς, μὴ γνωρίζοντες διὰ τί οἱ κύριοι Σύεδροι ἐπέμειναν εἰς τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφανθῶμεν περὶ τῆς οὐσίας· ἀλλὰ βεβαίως ἐξ ὅλων τούτων συμπεραίνομεν ὅτι ἡ κατὰπτωσις τῶν ἐνόρκων περιήλθεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἐντρέπεται κανεὶς λεγόμενος ἐνορκος καὶ ὅτι ἡ μεταρρύθμισις τοῦ θεσμοῦ σπεύδει, ἐπισπεύδει, εἶνε ἐπείγουσα, διότι φόβος ὑπάρχει μήπως, ἂν ἀναβληθῇ ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη ἡ μεταρρύθμισις, ζητηθῇ ἀραιώσεις τῶν φυλακισμένων διὰ τὴν πληθώραν... τῶν ἐν αὐταῖς ἐνόρκων.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΚ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Τὸ ρεῦμα τῆς μεταναστεύσεως εἰς Ἑλλάδα—ρεῦμα περὶ τοῦ ὁποῦ δυστυχῶς ἡ κυβέρνησις δὲν ἐσχημάτισεν ἀκόμη γνώμην—δὲν πηγάζει μόνον ἀπὸ τοῦ Εὐζέινου, ἀλλὰ ἰδοὺ διεκλαδώθη καὶ εἰς Βουλγαρίαν.

Χωρικοὶ Ἕλληνες ἀπὸ τὸ ἐκεῖθεν τῆς Βάρνης Κεστρίτσι ἐμιλοῦντες ἐλληνικώτατα τὴν ἐλληνικὴν καὶ καλπακοφόροι ἤλθον ἀντιπρόσωποι τοῦ χωρίου των ὅλου ἐξ ἐνενηνῆτα οἰκογενειῶν συγκειμένου, ὧν αἱ 80 ἐλληνικαί, νὰ παρακαλέσουν τὴν κυβέρνησιν ἢ νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως παύσουν οἱ ἐναντίοι αὐτῶν φορτικοὶ διωγμοὶ των, ἢ νὰ τοὺς παραχωρήσῃ γαίαις νὰ μεταναστεύσουν ἐδῶ.

Οἱ κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ χριστιανισμοῦ, ἐπὶ τῶν φοβερῶν ἐκείνων διωγμῶν, οἱ τότε μάρτυρες δὲν πιστεύομεν

τὴν πανουργίαν ζωγραφισμένα ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ὁ βαρόνος καὶ αὐτὸς ἐκλείοντο μυστηριωδῶς καὶ συνωμίζουν ἐπὶ μακρόν.

Ἡμέραν τινα, καθ' ἣν ἦσαν ὁμοῦ, εἰσῆλθον ταχέως εἰς μικρὸν παρακείμενον δωμάτιον, ὅπου δὲν ἔμπαινα. Λόγοι τινὲς προσέβαλον τὴν ἀκοήν μου. Ὑπὸ περιεργείας μεγίστης κινήθησα ἐπιλησίσια τὴν θύραν καὶ ἤκροάσθην. Δυστυχῶς ἡ θύρα αὐτὴ, καλὰ κλεισμένη, ἦτο πρὸς τούτοις ἐσθῆθεν σκεπασμένη μὲ χονδρὸν τάπητα, ὅστις ἐμπόδιζε τὸν ἤχον τῆς φωνῆς. Μόνον λέξεις τινὰς μποροῦσα νὰ ἀκούσω ἐκ τῆς συνδιαλέξεως.

Αἱ λέξεις αὗται εἰς τὰς ὁποίας δὲν εἶχον τότε ἀποδώσει πολλὴν σπουδαιότητα μὲ διεφώτισαν αἶφνης, ἐπανελθούσαι εἰς τὴν μνήμην μου. Ἰδοὺ αἱ λέξεις αὗται: «Τὸ παιδί θὰ ζήσῃ, πάντοτε παράρρων ἀπὸ παραφροσύνης ἀθεράπευτον, παλαιὸς πύργος, Βόσγια, Βλαϊνκούρ.»

Τοῦτο δὲν ἦτο πολὺ, ἀλλὰ μὲ ἐπληροφόρουν ἐπαρκῶς. Ἡ μαρκησία Σαμαράνδ ἦτο μήτηρ, ἀλλ' εἶχε χάσει τὸ λογικόν αὐτῇ καὶ τὸ τέκνον τῆς ἦσαν κλεισμένοι μέσα ἔς τὸν παλαιὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκούρ.

Ἡ πληροφορία αὕτη ἦτο πολὺτιμος διὰ τὸν Κάρολον Σεβρύ· διὰ τοῦτο ἔσπευσα νὰ τοῦ γράψω, καὶ τὴν ἐπιστολήν μου ἐνεχείρισα εἰς ὑπηρετήν εἰς τοῦ ὁποῦ τὴν ἐμπι-

στοσύνην ἐνόμιζα ὅτι μποροῦσα νὰ βασιζώμαι, μὲ τὴν διαταγήν νὰ τὴν φέρῃ ἀμέσως εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον.

Ἡ μαρκησία Σαμαράνδ ἦτο μήτηρ, ἀλλ' εἶχε χάσει τὸ λογικόν αὐτῇ καὶ τὸ τέκνον τῆς ἦσαν φυλακισμένοι ἐν τῷ παλαιῷ πύργῳ τοῦ Βλαϊνκούρ.

Δὲν ἤξευρα, φεῦ! ὅτι ὁ βαρόνος εἶχε λάβει ἤδη τὰ μέτρα του διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Κάρολου Σεβρύ ἀλληλογραφίαν.

Ὁ ἄθλιος ὑπὸ τῆς ἐφερε τὴν ἐπιστολήν μου, ἀφοῦ τὴν ἤνοιξεν ὁ κύριός του καὶ ἀνέγνωσε τὸ περιεχόμενον.

Ὁ κ. Δεσιμαίζ ἠρνήθη τὸ πρᾶγμα ἀναιδῶς. Ἄλλ' ἐὰν δὲν ἀπεσφράγιζε καὶ δὲν ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολήν μου, πῶς δύο κακοῦργοι ἤθελον μεταβῇ νὰ περιμείνουν τὸν δυστυχῆ Σεβρύ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βλαϊνκούρ;

Μετὰ ἐξ ἡμέρας ἀνέγνων εἰς παρισινὴν ἐφημερίδα ἥτις ἠρᾶνιζετο τοῦτο ἐκ τινος ἐπαρχιακῆς τῶν Βοσγίων, τὴν τρομερὰν διήγησιν τοῦ κακούργηματος τοῦ Βλαϊνκούρ.

Τὸ ποτήριον ἐπληρώθη, ἀλλ' ἤμην μήτηρ. Ἀ! ἂν δὲν εἶχον τὰ τέκνα μου!... Δὲν ἠδυνάμην νὰ κατὰγγέλω τὸν σύζυγόν μου καὶ νὰ τὸν παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἠδυνάμην νὰ τὸν ἀποφύγω μετὰ φρίκης.

Ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ σκηνὴ ὑπῆρξε τρομερά. Τί τῷ εἶπον; Δὲν ἐνθυμούμαι πλέον. Ἀλλὰ θὰ ἐπέπληξα τὴν ἀχαριστίαν του μὲ πολλὴν σφοδρότητα, διότι μίαν στιγμὴν

νά ἦσαν εἰς καλλιτέραν θέσιν ἀπὸ τοὺς νῦν Ἕλληνας μάρτυρας τῆς χριστιανικωτάτης Ἡγεμονίας τῆς Βουλγαρίας, ἥς ὁ ἡγεμὼν πρὸ ὀλίγου θερμότατα ἀντήλλαξε φιλήματα μετὸν Βασιλέα μας.

Νὰ τοὺς ἀκούσετε τί λένε οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἰς τοὺς καιροὺς τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας, πόσον τίμιον πράγμα νομίζουν τὴν θρησκευτικὴν των συνείδησιν, τὴν ὅποιαν βαρβάτως παραβιάζουν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ κυρίου Μεσσηνέζη Βούλγαροι. Ἐνα χρόνον ἔχουν νὰ δοῦνε ἁγιασμόν, σὺν πεθάνῃ κἀνέϊ των δὲν βρίσκεται παπᾶς νὰ τὸν θάψῃ, σχολεῖο δὲν ἔχουν, τὰ παιδιὰ τοὺς τὰ παίρνουν στρατιώταις, φόρους ἐπὶ φόρων πληροῦνουν, ἕνας ἐκ τῶν τριῶν ἀντιπροσώπων ἐπλήρωσε πέρυσι 2300 φρ. φόρον, οἱ Βούλγαροι γεωργοὺν τὰ χωράφια των, πηγαίνουν ἐπειτα εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ δὲν βρίσκουν δίκαιο.

Λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, οἱ περισσότεροὶ πλούσιοι, ἄλλοι μὲ 300, καὶ ἄλλοι μὲ 200 στρέμματα μετὰ ζευγάρια, μετὰ περιουσίαν, ὅλα τ' ἀφίνουν, ἀρκεῖ νὰ εὗρουν σχολεῖα διὰ τὰ παιδιὰ των καὶ ἐκκλησίαν διὰ τὰς ψυχὰς των.

Ἄν ἀρνηθῇ νὰ τοὺς παραχωρήσῃ γαίαις ἢ κυβέρνησις, δύνανται καὶ νὰ τὰς ἀγοράσουν αὐτοὶ βαθμηδὸν πληρόντες.

Ἡ γνώμη μας εἶπε μία· νὰ προσελκυσθοῦν ὅλα τὰ χωρία, τὸ τῆς Καθάρνης, τοῦ Τακούσκιοῦ, τοῦ Γενίκιοῦ, τοῦ Καστριτσιοῦ, τοῦ Σαουκτσιοῦ, νὰ τοῖς δοθοῦν γαίαι μοναστηριακαὶ καὶ νὰ χρησιμεύσουν ὡς υγιέστατοι γεωργικοὶ πληθυσμοί. Νὰ ἴδντε τὰς ἀγαθὰς φυτιογνομίας των, τὴν γλυκεῖαν γλῶσσαν, τὰ ἡμέρα ἦθ των, καὶ τὸν ὑπὲρ Ἑλλάδος ἐνθουσιασμόν. Πῶς σὰς ἐφάνη ἡ Ἀθήνα; — Μοναδικὸς παρὰ δεισος, ἀπήντησαν.

Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. Τρικούπης, πρὸς ὃν ἀπόψε παρου-

σιάζονται, θὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ καὶ θὰ ἀπαντήσῃ καταφατικῶς εἰς τὴν θερμὴν εὐχὴν των.

Ἡ ἹΕΡΑ ΘΑΟΣ

Ἀδιάδατος εἶνε καὶ τώρα διὰ τὸ στενὸν αὐτῆς πολλάκις ἡ Ἱερά Ὀδὸς, ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίνα δηλαδὴ ἄγουσα ἔτι δὲ μᾶλλον ἀδιάδατος θὰ καταστῇ τῷ χρόνῳ καὶ μάλιστα ἀν' κτισθῇ ἐν Δαφνίῳ, ὡς λέγεται, τὸ Δρομοκαίτειον Κατάστημα. Δὲν θὰ ἦτο λοιπὸν καλὸν νὰ πλατυνθῇ αὕτη τώρα, ὅποτε ἐλάχισται κεῖνται παρ' αὐτὴν οἰκοδομαὶ καὶ αἱ πλεῖσται ἐν τῷ γίνεσθαι, ἢ πρέπει ἄρ' γε πάντοτε Ἐπιμηθεῖς, οὐδέποτε δὲ Προμηθεῖς νὰ ὤμεν; Ὅτε ἐρρυμοτομήθη κατὰ τὸ 1835, ὑπῆρχε ἴσως λόγος νὰ ρυμοτομηθῇ οὕτω στενὴ· νῦν ὁμως ἀνάγκη νὰ πλατυνθῇ καὶ καιρὸς νὰ γίνῃ τοῦτο τώρα. Οἱ φίλοι δημοσιογράφοι, οἱ τοσοῦτον χάρτην καὶ μελάνην περὶ ἡττονος λόγου ἄξια καταναλίσκοντες, ἂς γράψουν καὶ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· ἂν βαρύνωνται, ἂς ἀνατυπώσωσι τοῦλάχιστον εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων των τὴν παρούσαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Μαΐου 1883

Διαδάτης

ΕΝΑ ΦΑΚΕΛΛΟΝ ΑΝΤΙ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

α.) Ἡ σκηνὴ ἐν τοῖς ἀνακτόροις τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ βασιλέως.

Ὁ βασιλεὺς εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπάσπιστου

ὕψωτε χεῖρα ἐναντίον μου, δὲν ἐτόλμησεν ὁμως νὰ με ραπίσῃ.

Ἀφοῦ κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀπέδειξα πόσην καταφρόνησιν, φρίκην καὶ ἀπῆλάν μοι ἐνέπνεε, διεκήρυξα ὅτι πᾶς δεσμός μετὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ διερρήχθη, ὅτι δὲν τὸν ἀνεγνώριζα πλέον καὶ ὅτι ἐμεῖλλα ἀμέσως ν' ἀποσυρθῶ εἰς Βωκὸν μετὰ τῶν τέκνων μου.

— »Ἐστὼ μοι εἶπε συγκρατῶν τὴν μανίαν του, ἀλλὰ τρίζων τοὺς ὀδόντας, δέχομαι τὸν χωρισμὸν τοῦτον, σὰς ἀποδίδω ὅλην τὴν ἐλευθερίαν· μόνον δὲν σὰς ἀφίνω τὰ δύο τέκνα· λάβετε τὴν θυγατέρα σας, συναινῶ, ἀλλὰ θὰ κρατήσω τὸν υἱόν μου.

Παρειφέρθη ἐκ νέου. Δὲν ἤθελα ν' ἀφῆσω τὸν Ραοὺλ εἰς ἀνάξιον πατέρα.

Μὲ διέκοψε κτηνωδῶς.

— »Κρατῶ τὸν υἱόν μου καὶ μόνον ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον σὰς ἀφίνω ἐλευθέρην!

Τὸν ἠπείλησα, ἀλλ' ἐγέλασε γέλωτα διαβολικόν, ὅστις μ' ἔκαμε νὰ παγώσῃ τὸ αἷμά μου.

— »Λοιπὸν, μοῦ εἶπε μετὰ ἀγρίαν γαλήνην, καταγγεῖλάτέ με ἂν τολμάτε! Τῶνόντι, προσέθεσε με εἰρωνίαν, ἥτις διέπρασσε τὴν καρδίαν μου ὡς ἐγχειρίδιον, τοῦτο εἶνε τὸ μόνον μέσον, ὅπερ ἔχετε, τοῦ ν' ἀποβῇτε ἡ κυρία πᾶς τύχης τῶν δύο τέκνων σας.

Ἐγνώριζα ὅτι ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἦτο ἱκανὸς τὰ πάντα νὰ πράξῃ· ἐφοβήθη, ἥμην ἄσπλος, ἡττημένη. Ἐνεκαρτέρησα. Ὡ! τοῦτο ἦτο ὀδυνηρὰ θυσία!

Τὴν νύκτα ἐπλήρωσα πολλὰ κιβώτια ἀπὸ πράγματα, τὰ ὅποιά μοῦ ἀνήκον καὶ τὸ πρῶν χωρὶς νὰ προειδοποιήσω κἀνένα, χωρὶς κἀνένα νὰ ἀποχαιρετήσω, οὐδὲ αὐτὴν τὴν καλλίστην φίλην μου κόμησσαν Μωριέν, ἀνεχώρησα ἐκ Παρισίων, σφίγγουσα τὴν θυγατέρα μου εἰς τὴν ἀγκάλην μου καὶ καλύπτουσα αὐτὴν διὰ φιλημάτων καὶ δακρύων.

Πολλὰ ἔκτετε παρήλθον ἔτη, κύριε, ἀλλὰ τὸ τραῦμα τῆς καρδίας μου δὲν ἐκλείσθη, εἶνε πάντοτε αἱματόφυρτον.

ΚΑ'

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΣΑΜΑΡΑΝΑ

Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ εἶχε περατώσει τὴν διήγησίν της.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐφαίνετο συλλογισμένος.

Ἡ βαρὸν ἔκλειε σιωπηλῶς. Αἱ ἀναμνήσεις της ἐπανέφερον ὅλας τὰς θλίψεις της. Παρατήρησεν τὸν ξένον, τὸν μυστηριώδη τοῦτον ἄνθρωπον, ὅστις ἐφαίνετο τὰ πάντα γινώσκων, μετὰ τινος θαυμασμοῦ ἀναμίχτου μετὰ δειλίας.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ ἐγείρων τὴν κεφαλὴν, ὑπεφάρετο φρικτωδῶς. Καὶ σὺς ὡσαύτως, κυρία, εἰσθε ἐν